Dosar nr.2i-449-4/21

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 09 aprilie 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 05 mai 2026

Judecătoria Chişinău
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului Serviciul Fiscal de Stat – *****
Pîrîtului – *****
În lipsa:
Reprezentantului reclamantului SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) – lichidatorul *****

Examinînd în ședința de judecată publică cauza civilă la cererile de chemare în judecată depuse de Serviciul Fiscal de Stat și SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanţilor la proces.

La 06.06.2025 Serviciul Fiscal de Stat a înaintat cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil S.R.L. ”Azaleos” prin care a solicitat încasarea de la acesta în contul masei debitoare a SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) a sumei creanțelor validate ale reclamantului față de debitorul insolvabil în mărime totală de 27 200 629,06 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că față de SRL ”Azaleos” a fost intentat proces de insolvabilitate, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului, iar în cadrul administrării întreprinderii lichidatorul a constatat insuficienţa masei debitoare pentru executarea integrală a creanţelor tuturor creditorilor.

Valoarea totală a creanţelor validate ale Serviciului Fiscal de Stat față de debitorul insolvabil SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) este de 27 200 629,06 lei, dintre care suma de 17 537 936,31 lei constituie creanțe chirografare de rangul III, iar suma de 9 662 692,75 lei constituie creanțe chirografare de rangul VI.

Pîrîtul ***** a deținut funcția de administrator al SRL ” Azaleos” la data intentării procesului de insolvabilitate.

În drept a făcut trimitere la prevederile art. art. 247, 248, alin. (1), lit. a), c), e), f) și h) din Legea insolvabilității și a solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul pîrîtului ***** a sumei creanțelor validate ale creditorului Serviciul Fiscal de Stat conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 27 200 629,06 lei (f.d. 3-10).

Ulterior, la 17.06.2025 lichidatorul SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat), ***** a înaintat cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil prin care a solicitat încasarea de la acestea în contul masei debitoare a SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) a sumei de 79 975 312 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că față de SRL ”Azaleos” a fost intentat proces de insolvabilitate, iar în cadrul administrării întreprinderii lichidatorul a constatat insuficienţa masei debitoare pentru executarea integrală a creanţelor tuturor creditorilor.

Valoarea totală a creanţelor identificate şi validate în cadrul procedurii iniţiate şi care nu este acoperită de masa debitoare este de 79 975 312 lei.

Pîrîtul ***** a deținut funcția de administrator al SRL ”Azaleos” la data intentării procesului de insolvabilitate.

În drept a făcut trimitere la prevederile art. art. 247, 248, alin. (1), lit. f), h) și i) din Legea insolvabilității și a solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul pîrîtului a sumei creanțelor conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 79 975 312 lei (f.d. 97-101).

Prin încheierea protocolară din 24.09.2025 s-a dispus conexarea cauzelor civile intentate în baza cererilor de chemare în judecată depuse de Serviciul Fiscal de Stat și lichidatorul S.R.L. ”Azaleos” (în procedura simplificată a falimentului) către ***** privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil și examinarea acestora într-o procedură unică (f.d. 117).

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului Serviciul Fiscal de Stat – ***** a susținut cererea de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat și cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”Azaleos”, solicitînd admiterea integrală a acestora.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) – lichidatorul ***** nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 114, 115, 128, 237), astfel încît, în temeiul art. 206, alin. (5) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința de judecată pîrîtul – ***** nu a recunoscut acțiunea înaintată de Serviciul Fiscal de Stat și lichidatorul SRL ”Azaleos”, solicitînd respingerea acesteia în baza motivelor expuse în referință (f.d. 130-134).

Aprecierea instanţei.

Examinând cererea de chemare în judecată și materialele dosarului, instanţa de insolvabilitate consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată, reieșind din următoarele considerente.

Din prevederile art. 1, alin. (1), 9, alin. (2), lit. f), 15, 16, lit. b) și g), 19 și 1998 Cod civil rezultă un principiu care corespunde unor cerințe de etică și echitate socială, cît și unor cerințe ale securității juridice: principiul răspunderii juridice pentru fapte ilicite cauzatoare de prejudicii, esența căruia constă în aceea că orice faptă a unei persoane, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui culpă s-a cauzat, a-l repara integral.

Astfel, conform art. 1, alin. (1) Cod Civil al RM, rezultă că legislaţia civilă este întemeiată pe recunoaşterea egalităţii participanţilor la raporturile reglementate de ea, protecția vieții intime, private și de familie, recunoașterea inviolabilităţii proprietăţii, a libertăţii contractuale, protecția bunei-credințe, protecția consumatorului, recunoașterea inadmisibilităţii imixtiunii în afacerile private, necesităţii de realizare liberă a drepturilor civile, *de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată* (s.i.) şi de apărare a lor de către organele de jurisdicție competente.

La fel, din prevederile art. 9 alin. (2), lit. f) Cod Civil al RM rezultă că, drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din prevederile art. 15 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară, iar din prevederile art. 16, lit. g) Cod Civil al RM rezultă că, una din metodele de apărare a drepturilor subiective civile este repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

În acest sens, art. 19 alin. (1) Cod Civil al RM prevede că, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Și art. 776 Cod Civil al RM prevede că, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Din prevederile art. 1998 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Astfel, este incontestabil faptul că drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din ansamblul prevederilor legale menționate mai sus rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții, și anume:

a) Existența unui prejudiciu;
b) Existența unei fapte ilicite;
c) Existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;
d) Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul.

Din prevederile art. 247 din Legea insolvabilității rezultă:

(1) În sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, legiuitorul a inclus în categoria „membrilor organelor de conducere” ale debitorului insolvabil persoane cu răspundere patrimonială diferită și cu capacitate diferită de a influența activitatea insolvabilului.

Instanța de judecată apreciază că răspunderea juridică civilă a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil reglementată de art. 247, 248 din Legea insolvabilității, are o natură delictuală, antrenîndu-se pentru faptele expres prevăzute de lege (art. 248, alin. (1), lit. a)-i) + art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității) și își are fundamentul juridic în

prevederile art. 184, alin. (2) Cod civil din care rezultă că membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice, iar persoana juridică nu răspunde pentru obligaţiile membrului, *cu excepţiile stabilite de lege* (s.i.) sau de actul de constituire. Prin urmare, în Legea insolvabilității se reglementează excepțiile de la regula de drept comun conform căreia membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice.

Angajarea răspunderii civile delictuale, în general, presupune întrunirea anumitor *condiții generale* menționate mai sus (prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția).

Ca principiu de bază, instanța de judecată apreciază, că aceste *condiții generale* trebuie să fie prezente și în cazul angajării răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Totodată, pe lîngă aceste condiții generale, ale răspunderii civile și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinite și anumite *condiții speciale*, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

Din prevederile art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității rezultă: dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca *o parte* (s.i.) din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;

i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Astfel, existența a cel puțin uneia dintre aceste condiții speciale, menționate la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității alături de condițiile generale ale răspunderii civile menționate mai sus, generează un raport juridic civil de natură delictuală, care se caracterizează sub aspectul conținutului său, în dreptul administratorului insolvabilității/lichidatorului de a pretinde de la membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil precum și de la orice altă persoană să suporte o parte din datoriile debitorului insolvabil, dacă aceștea au cauzat insolvabilitatea debitorului prin una dintre acţiunile prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității.

Pe lîngă aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale

debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Aceasta, însă, este regula generală, de la care se admit excepții, legiuitorul menționînd în textul art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității cu referire la subiecții de drept pasibili să fie atrași la răspundere subsidiară sintagma ”precum și de orice altă persoană”, condiția de bază fiind ca între acțiunile ilicite imputabile membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil sau oricărei alte persoane și cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului să existe o legătură cauzală directă.

Astfel, din prevederile art. 247, alin. (2) din Legea insolvabilității rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei, rezultă că pîrîtul ***** a deținut funcția de administrator al SRL ”Azaleos” la data intentării procesului de insolvabilitate, fiind și asociat al acestei societăți comerciale cu o parte socială în mărime de 66,9658% (f.d. 15).

Procesul de insolvabilitate față de SRL ”Azaleos” a fost intentat la data de 12 octombrie 2022 (f.d. 14).

Astfel, prin raportare la prevederile art. 247, alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, ***** deținea statut de membru al organelor de conducere al debitorului insolvabil, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”Azaleos” în ultimele 24 luni ce au precedat intentarea procesului de insolvabilitate față de această societate comercială.

Nu același lucru, însă, se poate afirma despre pîrîtul ***** prin raportare la calitatea sa de asociat al SRL ”Azaleos”.

Legiuitorul nu a inclus în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil asociații unei societăți comerciale.

În această categorie se includ doar debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul *întreprinderii individuale* sau al *gospodăriei ţărăneşti* (de fermier) (s.i.), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

Respectiv, unde legea nu distinge, nici interpretul nu poate să o facă[1].

Deci, dacă legiuitorul nu a inclus asociații unei societăți comerciale în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este inadmisibilă interpretarea extensivă a acestei prevederi legale și de a include asociații unei societăți comerciale în lista respectivă.

Prin urmare, în privința calității pîrîtului ***** de asociat al SRL ”Azaleos”, instanța de judecată va examina cauza, reieșind din faptul că în conformitate cu art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității și orice alte persoane care au cauzat insolvabilitatea prin una dintre acţiunile prevăzute la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) pot fi atrase la răspundere subsidiară.

---

[1] Principiu de interpretare a legii, consacrat prin adagiul latin: ”*Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”, de esența căruia constă faptul că generalitatea formulării unui text legal conduce la generalitatea aplicării lui, fără a se introduce distincţii pe care textul respectiv nu le conţine.

Din prevederile art. 122, alin. (1) CPC rezultă că circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

La materialele cauzei lipsesc probe pertinente și admisibile care să probeze faptul că pîrîtul ***** a deținut funcția de contabil la SRL ”Azaleos”, contrar afirmațiilor reclamantului Serviciul Fiscal de Stat din cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Deci, la caz este întrunită premisa generală de angajare a răspunderii subsidiare a pîrîtului *****, stabilindu-se cert că acesta deținea statut de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în ultimele 24 luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, reieșind din calitatea de administrator al SRL ”Azaleos”.

Însă, această premisă generală prin sine însăși nu este suficientă pentru a atrage la răspundere civilă delictuală subsidiară un membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, fiind necesar să fie întrunite *condițiile generale* de angajare a răspunderii civile delictuale (fapta ilicită, prejudiciu, raport de cauzalitate și vinovăție), și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinită cel puțin una din *condițiile speciale* de angajare a răspunderii civile delictuale, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

La examinarea chestiunii privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, instanța de judecată se va conduce de prevederile art. 1998, alin. (2) Cod civil, din care rezultă că prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege și de prevederile art. 1998, alin. (3) Cod civil, din care rezultă că o altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

La fel, instanța de judecată se va conduce și de prevederile art. 240, alin. (3) CPC, din care rezultă că instanța de judecată adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și art. 118, alin. (1) CPC din care rezultă că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Din cuprinsul cererii de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat rezultă că acest reclamant a invocat expres ca temeiuri de atragere la răspundere subsidiară prevederile art. 247, 248, alin. (1), lit. lit. a), c), e), f) și h) din Legea insolvabilității.

La rîndul său, lichidatorul SRL ”Azaleos” a invocate ca temeiuri de atraagere la răspundere subsidiară a pîrîtului ***** prevederile art. 247, 248, alin. (1), lit. f), h) și i) din Legea insolvabilității.

Așadar, se constată că în ambele cereri de chemare în judecată s-au invocat *temeiuri comune* de atragere la răspundere subsidiară a pîrîtului ***** prevăzute de art. 247, 248, alin. (1), lit. f) și h) din Legea insolvabilității.

În același timp, fiecare reclamant, a mai invocat suplimentar și alte temeiuri de atragere la răspundere subsidiară a pîrîtului.

Din cererea de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat rezultă că s-au invocate și prevederile art. 248, alin. (1), lit. a), c), e) din Legea insolvabilității, iar din conținutul cererii de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”Azaleos” rezultă că s-a mai invocat suplimentar și temeiul de atragere la răspundere prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. i) din Legea insolvabilității.

Astfel, instanța de judecată va reieși la examinarea cauzei din temeiurile de drept invocate de reclamanți în mod expres în cererile lor de chemare în judecată.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. a)* din Legea insolvabilității invocat de reclamantul Serviciul Fiscal de Stat în cererea sa de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la folosirea bunurilor *sau* creditelor debitorului în interes personal, instanța de judecată relevă că reclamantul nu a argumentat și nici nu a menționat cum anume pîrîtul a comis acest delict, iar la dosar lipsesc în acest sens careva probe pertinente și admisibile din care ar rezulta comiterea de către pîrît a faptei prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. a) din Legea insolvabilității, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Din conținutul cererii de chemare în judecată depusă de Serviciul Fiscal de Stat referitor la acest temei de atragere la răspundere subsidiară se menționează: ”*Potrivit actului de control nr. 5-728585 din 17.11.2023 întocmit de Serviciul Fiscal de Stat în baza controlului fiscal prin metoda verificării totale privind corectitudinea calculării şi plenitudinea achitării impozitelor, taxelor şi altor plăți la buget pentru perioada de activitate 01.01.2018-31.10.2022, s-a constatat că în cadrul controlului, la data de 17.11.2023 a fost preluată explicație de la *****, administrator al companiei „Azaleos” SRL, în scopul confirmării stocului de mijloace fixe şi mărfuri în sumă totală de 5 996 491 lei, inclusiv: 102 000 lei, reflectate în evidența contabilă la contul 121, 2 860 545 lei, reflectate în evidența contabilă la contul 123 și 3 033 946 lei, reflectate în evidența contabilăla contul 217. În rezultatul contrapunerii datelor din evidența contabilă cu informația preluată din explicație s-a constatat, că mijloacele fixe şi mărfurile reflectate în evidența contabilă în valoare de 5 996 491 lei, nu pot fi confirmate prin existența de facto a acestora şi se constată ca lipsuri, respectiv conchidem, că mărfurile respective au fost valorificate fără a fi contabilizate, fiind folosite în interes personal de către dl ******.”

Instanța de judecată a constatat că, într-adevăr, la materialele cauzei a fost anexat atît Actul de control nr. 5-728585 din 17.11.2023 (f.d. 50-62), cît și Explicația lui ***** din 17.11.2023 (f.d. 63).

Însă valoarea probantă a acestor înscrisuri din perspectiva demonstrării existenței temeiului de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. a) din Legea insolvabilității este nesemnificativă, reclamantul urmînd să prezinte și alte mijloace de probă prin care să se confirme faptele expuse în Actul de control nr. 5-728585 din 17.11.2023, fapt care la caz, nu s-a realizat, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

În afară de aceasta, în viziunea instanței de judecată urmează a fi apreciat critic Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-728585 din 17.11.2023 (f.d. 50-62), din perspectiva faptului că reclamant în prezenta cauză civilă este Serviciul Fiscal de Stat, iar ca probă prezintă o operațiune administrativă emisă de către aceeași autoritate publică.

Mai mult ca atît, prin prisma prevederilor art. 123, alin. (5) CPC, faptele stabilite prin acest Act de control nu au pentru instanța de insolvabilitate putere probantă, urmînd a fi corelate și cu alte probe din dosar, care, însă, nu există.

Din prevederile art. 130, alin. (2) CPC rezultă că nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Corespunzător, prin raportare la prevederile art. 130, alin. (1) și (3) CPC, apreciind probele după intima convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor,

călăuzindu-se de lege, iar fiecare probă fiind apreciată de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia că de către reclamantul Serviciul Fiscal de Stat nu a fost probată fapta imputată pîrîtului prevăzută de art. art. 248, alin. (1), lit. a) din Legea insolvabilității.

Din conținutul Explicației lui ***** din 17.11.2023 (f.d. 63) rezultă clar locul unde sunt păstrate bunurile care aparțin SRL ”Azaleos” și ce s-a făcut cu suma de 182 129 lei.

Mai mult ca atît, pîrîtul în referința depusă a menționat că o parte din bunuri SRL ”Azaleos” le deținea în baza unor contracte de leasing financiar în calitate de locatar (f.d. 135-135-141; 145-151; 155-161; 165-170; 174-180; 184-189), iar altele au fost transmise la păstrare unor terți (f.d. 192-193).

Bunurile pe care SRL ”Azaleos” le-a deținut în baza contractelor de leasing financiar în calitate de locatar, ulterior au fost transmise unor terți în baza Acordurilor de cesiune a drepturilor și obligațiilor rezultate din contractele de leasing (f.d. 142-144; 152-154; 162-164; 171-173; 181-183; 190-191).

Prin urmare, în condițiile și măsura în care SRL ”Azaleos” a transmis bunurile pe care le poseda în baza contractelor de leasing financiar noilor locatari în baza Acordurilor de cesiune a drepturilor și obligațiilor rezultate din contractele de leasing, iar o parte din bunuri au fost transmise la păstrare, este absolut nefondat de a imputa pîrîtului faptul că acesta le-ar fi folosit în interes personal.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul nu a probat sub nici o formă existența acestui temei de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

De asemenea, reclamantul nu a demonstrat legătura cauzală dintre temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. a) din Legea insolvabilității și cauzarea stării de insolvabilitate.

Prin urmare, cu referire la temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. a) din Legea insolvabilității, instanța de judecată a stabilit cert că, la caz, nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale față de pîrît.

Raţiunile expuse mai sus determină instanța de judecată să constate lipsa în acțiunile pîrîtului și a componenței delictuale prevăzute de *art. 248, alin. (1), lit. c)* din Legea insolvabilității invocat de reclamantul Serviciul Fiscal de Stat în cererea sa de chemare în judecată și care se referă la deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. e)* din Legea insolvabilității invocat de reclamantul Serviciul Fiscal de Stat în cererea de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii […], instanța de judecată relevă că reclamantul nu a argumentat și nici nu a menționat cum anume pîrîtul a comis acest delict, iar la dosar lipsesc în acest sens careva probe pertinente și admisibile din care ar rezulta comiterea de către pîrît a faptelor prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Instanța de judecată relevă că reieșind din prevederile art. 18 alin. (1) şi alin. (2) lit. a) al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, răspunderea pentru ţinerea contabilităţii şi raportarea financiară revine conducătorului, administratorului pentru

entitățile indicate la art. 2 lit. a) - persoanele juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare.

În conformitate cu art. 18, alin. (3), lit. a), f) și h) al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, persoanele indicate la alin. (2) sînt obligate să asigure organizarea şi ţinerea contabilităţii în mod continuu din data înregistrării de stat a entităţii pînă la data lichidării acesteia; să asigure documentarea faptelor economice şi reflectarea acestora în contabilitate; să asigure întocmirea, prezentarea şi publicarea, după caz, a situaţiilor financiare în conformitate cu prezenta lege, standardele de contabilitate și alte acte normative prevăzute la art. 8 alin. (1).

Conform art. 72 alin. (4) din Legea cu privire la societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, administratorul asigură ţinerea contabilităţii societăţii, precum şi a registrelor societăţii prevăzute de lege şi de actul de constituire, şi informează asociaţii cu privire la starea de lucruri şi la gestiunea societăţii.

Potrivit art. 34 al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, entitățile și persoanele care încalcă prevederile prezentei legi poartă răspundere disciplinară, *civilă* (s.i.), contravențională și/sau penală, conform legislaţiei în vigoare.

Reieșind din prevederile legale sus-menţionate, obligativitatea ţinerii contabilităţii şi raportării financiare în cadrul persoanelor juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare îi revine administratorului societății comerciale și nicidecum asociaților sau contabililor.

În același timp, de către reclamant nu au fost prezentate probe care să demonstreze comiterea acestui delict de către pîrît.

Faptul că la materialele cauzei au fost prezentate Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 20 aprilie 2018 (f.d. 26-37), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 09 octombrie 2018 (f.d. 39), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 26 iulie 2019 (f.d. 41), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 06 septembrie 2019 (f.d. 44), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 17 noiembrie 2023 (f.d. 50-62), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 113 din 16 mai 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 22-25), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 327/2116 din 07.11.2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 38), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 180 din 14.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 40), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 2 din 30.09.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 43), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 772/3418 din 12.12.2023 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 45-49) probează doar comiterea anumitor abateri de la legislația fiscală de către debitor și anume – nereținerea impozitului pe venit la sursa de plată, deducerea în scopuri fiscale a cheltuielilor ce nu țin de activitatea de întreprinzător, necalcularea uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale, achitarea incompletă a impozitului pe venit în rate pentru anul 2016neajustarea T.V.A. aferentă procurărilor de mărfuri și servicii în cazul neachitării lor, diminuarea contribuțiilor de asigurări sociale și a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, etc.

Pentru comiterea acestor abateri de la legislația fiscală S.R.L. ”Azaleos” i-au fost aplicate sancţiuni, însă aceste sancțiuni aplicate în temeiul deciziilor respective, nu au putut genera starea de insolvabilitate a S.R.L. ”Azaleos” și nici nu se încadrează în componenţa delictuală specială prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilităţii.

Este greu de imaginat cum aceste fapte ar fi putut genera starea de insolvabilitate a S.R.L. ”Azaleos” și mai mult ca atît în viziunea instanței de judecată aceste fapte nu se încadrează în componența delictuală specială prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității.

În afară de aceasta, în viziunea instanței de judecată urmează a fi apreciate critic Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 20 aprilie 2018 (f.d. 26-37), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 09 octombrie 2018 (f.d. 39), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 26 iulie 2019 (f.d. 41), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 06 septembrie 2019 (f.d. 44), Actul de control al Serviciului Fiscal de Stat din 17 noiembrie 2023 (f.d. 50-62), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 113 din 16 mai 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 22-25), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 327/2116 din 07.11.2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 38), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 180 din 14.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 40), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 2 din 30.09.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 43), Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 772/3418 din 12.12.2023 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către S.R.L. ”Azaleos” (f.d. 45-49), din perspectiva faptului că reclamant în prezenta cauză civilă este Serviciul Fiscal de Stat, iar ca probe prezintă acte administrative și operațiuni administrative emise de către aceeași autoritate publică. Mai mult ca atît, prin prisma prevederilor art. 123, alin. (5) CPC, faptele stabilite prin aceste decizii și acte de control nu au pentru instanța de insolvabilitate putere probantă, urmînd a fi corelate și cu alte probe din dosar, care, însă, nu există.

Din prevederile art. 130, alin. (2) CPC rezultă că nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Corespunzător, prin raportare la prevederile art. 130, alin. (1) și (3) CPC, apreciind probele după intima convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, iar fiecare probă fiind apreciată de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia că de către reclamant nu a fost probată fapta imputată pîrîtului prevăzută de art. art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul Serviciul Fiscal de Stat nu a probat sub nici o formă existența faptei, adică a temeiului de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîților prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

De asemenea, reclamantul nu a demonstrat legătura cauzală dintre temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității și cauzarea stării de insolvabilitate.

Instanța de insolvabilitate relevă că reclamantul urma să probeze în cadrul examinării acestei cauze nu doar această faptă prin raportare la prevederile art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, ci și legătura cauzală dintre această faptă și suma pretinsă a fi încasată de la pîrît, ceea ce nu s-a realizat pe parcursul examinării cauzei, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Prin urmare, cu referire la temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea

insolvabilității, instanța de judecată a stabilit cert că, la caz, nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale față de toți pîrîții.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. f)* din Legea insolvabilității invocat de ambii reclamanți în cererile lor de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, instanța de judecată relevă că reclamanții nu au argumentat și nici nu au menționat cum anume pîrîtul a comis acest delict, ce activitate s-a dispus de a fi continuată și prin ce acte concrete se confirm dispunerea continuării acestei activități.

Instanța de judecată relevă că din cuprinsul cererilor de chemare în judecată nu rezultă concret în ce anume consta activitatea debitorului care îl ducea în mod vădit la incapacitate de plată și prin ce act concret a dispus pîrîtul continuarea acestei activități. La dosar lipsesc în acest sens procese-verbale ale adunării asociaților SRL ”Azaleos” sau orice alte dispoziții, ordine, instrucțiuni pe care pîrîtul le-ar fi dat angajaților acestei societăți comerciale sau oricărei alte persoane în acest sens.

Temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, presupune necesitatea stabilirii unor circumstanțe esențiale și anume: momentul inițial și cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activității întreprinderii insolvabile, actele de dispoziție în virtutea cărora expres a fost desfășurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii, legătura cauzală între activitatea desfășurată și prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, precum și intenția de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată.

Nici un mijloc de probă care ar proba aceste fapte nu a fost prezentat în acest sens de către reclamanți.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamanții nu au probat sub nici o formă existența faptei, adică a temeiului de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. f) din Legea insolvabilității, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. h)* din Legea insolvabilității invocat de ambii reclamanți în cererile lor de chemare în judecată, instanța de judecată relevă următoarele.

Temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității poate fi imputat doar administratorului societății cu răspundere limitată, pornind de la premisa că reieșind din prevederile art. 177, alin. (1) Cod civil persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator, art. 69, alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007 care prevede că societatea trebuie să aibă unul sau mai mulţi administratori, care administrează societatea şi o reprezintă, precum și prevederile art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, din care rezultă că în cazul apariţiei indiciilor de insolvabilitate, *administratorul* (s.i.) este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociaţii nu vor acoperi pierderile.

Corespunzător, din cercul subiecților prevăzuți de art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, faptul nedepunerii cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin.

(3) și art. art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată, prevăzut ca temei de atragere la răspundere subsidiară în art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, îi poate fi imputat doar administratorului unei societăți cu răspundere limitată, și nicidecum altor categorii de membri ai organelor de conducere a debitorului insolvabil sau altor persoane.

Conform art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) și la art. 10 alin. (2), iar conform alin. (4) al aceluiași articol dacă debitorul nu depune cererea introductivă în cazurile și în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislația în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociații cu răspundere nelimitată și lichidatorul debitorului răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3).

Instanța de insolvabilitate relevă că inacțiunea prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, adică nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14, spre deosebire de celelalte temeiuri, prevăzute în art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității, are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol nu duc la apariția stării de insolvabilitate, or, anume apariția acestei stări de insolvabilitate îl obligă pe administratorul societății comerciale să depună cerere introductivă;
- nedepunerea cererii introductive, duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urma a fi stabilită data survenirii stării de insolvabilitate, termenul limită de depunere a cererii introductive, obligațiile, apărute după expirarea acestui termen.

La caz, reprezentantul reclamantului a invocat prevederile acestui articol fără a concretiza aceste date, care însă sunt de o importanță majoră în vederea stabilirii premiselor și condițiilor de atragere la răspundere subsidiară în temeiul art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității.

Nu ține de competența instanței de insolvabilitate de a stabili aceste date de sine stătător, în baza probelor anexate, aceasta fiind obligația administratorului insolvabilității sau lichidatorului, după caz, instanța de judecată examinînd cauza prin prisma prevederilor art. 240, alin. (3) CPC și în baza probelor anexate la materialele dosarului.

La materialele dosarului nu au fost anexate nici un fel de probe din care ar rezulta cert data la care a survenit starea de insolvabilitate a SRL ”Azaleos”, iar instanța de judecată nu poate să-și bazeze hotărîrea sa pe presupunerile reclamanților, care nu sunt confirmate prin nici un fel de mijloace de probă, ci doar pe fapte cert stabilite în procesul examinării cauzei, confirmate prin probe admisibile și pertinente.

Survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a societăţii comerciale, existenţa sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deţinute, precum şi alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului la o anumită dată calendaristică și nu prin raportare la data scadența obligațiilor în baza unor decizii ale Serviciului Fiscal de Stat, care au fost contestate în instanța de judecată (f.d. 194-226) privite în mod izolat la care

reclamantul Serviciul Fiscal de Stat a făcut referire în cererea sa de chemare în judecată.

În afară de aceasta, nu s-a probat sub nici o formă legătura cauzală dintre suma pretinsă de a fi încasată de la pîrît în mărime de 27 200 629,06 lei, respectiv, 79 975 312 lei și inacțiunea administratorului SRL ”Azaleos” de nedepunere a cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, ținînd cont de specificul acestui temei de atragere la răspundere subsidiară la care s-a făcut referire mai sus.

Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între nedepunerea în termen a cererii introductive de către debitor, ceea ce nu s-a făcut de către reclamant.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamanții nu au probat sub nici o formă existența acestui temei de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. i)* din Legea insolvabilității invocat de lichidatorul SRL ”Azaleos” în cererea sa de chemare în judecată, instanța de judecată relevă următoarele.

Lichidatorul SRL ”Azaleos” a invocat faptul că pe parcursul derulării procesului de insolvabilitate, organele de conducere ale debitorului insolvabil nu s-au conformat cerințelor înaintate de administratorul insolvabilității/lichidator și nu au prezentat la prima cerere informațiile și documentele relevante activității curente a societății debitoare.

Într-adevăr, art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității prevede:

(3) Debitorul are obligaţia de a transmite administratorului provizoriu, în cel mult 3 zile lucrătoare de la cerere, informaţiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea şi la patrimoniul său, precum şi documentele activităţii economice şi documentele de evidenţă contabilă, care vor fi reţinute de administratorul provizoriu spre documentare.

(4) În cazul în care informaţiile şi documentele prevăzute la alin.(3) nu sînt prezentate de către membrii organelor de conducere ale debitorului, aceştia vor fi traşi la răspundere patrimonială subsidiară şi/sau penală, sau contravenţională, în modul stabilit de lege, iar administratorul provizoriu desemnat va reconstitui, în măsura posibilităţilor, informaţiile şi/sau documentele, cheltuielile urmînd a fi încasate din contul persoanelor culpabile.

Astfel, pentru neprezentarea de către persoanele responsabile ale entității a actelor contabile și documentelor activității economice legiuitorul a prevăzut un temei distict de atragere la răspundere subsidiră prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității.

La materialele cauzei nu au fost prezentate probe care să confirme faptul că pîrîtul ar fi recepționat efectiv notificările administratorului provizoriu sau lichidatorului S.R.L. ”Azaleos”.

De asemenea, reclamantul SRL ”Azaleos” nu a prezentat alte probe care să confirme imposibilitatea notificării efective a pîrîtului, chiar dacă a fost depus un efort rezonabil.

Totodată, faptul că pîrîtul nu ar fi transmis către lichidator actele de evidență contabilă a întreprinderii nu a putut genera starea de insolvabilitate a S.R.L. ”Azaleos”.

Această faptă, de neprezentare de către persoanele responsabile ale entității a actelor contabile și documentelor activității economice nu a condus la cauzarea stării de

insolvabilitate în privința debitorului S.R.L. ”Azaleos”.

Prin sine însăși, simplul fapt al neexecutării ordinului sau notificării lichidatorului de transmitre a actelor contabile și a bunurilor întreprinderii insolvabile nu poate genera nici un raport juridic civil de răspundere delictuală a persoanei obligate în acest sens.

Pentru aceasta este necesar, să fie întrunite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale.

Lichidatorul SRL ”Azaleos”, Macovețchi Alexei, chiar și în situația neconstatată cînd pîrîtul ar fi recepționat ordinul sau notificarea corespunzătoare, urma să probeze legătura cauzală dintre mărimea sumei pretense spre încasare de la pîrît și inacțiunile de netransmitere a actelor contabile și bunurilor întreprinderii, deja după intentarea procesului de insolvabilitate.

Deci, art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din aceeași lege are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol, 27, alin. (3) din lege nu duc la apariția stării de insolvabilitate, această stare fiind deja constatată prin hotărîrea instanței de insolvabilitate;
- netransmiterea actelor și documentele de evidenţă contabilă prevăzute de art. 27, alin. (3) din Legea insolvabilității duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 27, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între netransmiterea de către persoanele responsabile ale debitorului insolvabil a actelor și documentele de evidenţă și aceste obligații, ceea ce nu s-a făcut de către lichidator.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul SRL ”Azaleos” nu a probat sub nici o formă existența faptei, adică a temeiului de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

De asemenea, reclamantul SRL ”Azaleos” nu a demonstrat legătura cauzală dintre temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității și cauzarea stării de insolvabilitate, pe de o parte, iar pe de altă parte dintre această faptă și suma pretinsă a fi încasată de la pîrît în cuantum de 79 975 312 lei.

Instanța de insolvabilitate relevă că reclamantul urma să probeze în cadrul examinării acestei cauze nu doar această faptă prin raportare la prevederile art. art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, ci și legătura cauzală dintre această faptă și suma pretinsă a fi încasată de la pîrît, ceea ce nu s-a realizat pe parcursul examinării cauzei, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Prin urmare, cu referire la temeiul prevăzut de art. art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, instanța de judecată a stabilit cert că, la caz, nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale față de pîrît.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța de judecată ajunge la concluzia că atît cererea reclamantului Serviciul Fiscal de Stat, cît și cererea reclamantului SRL ”Azaleos” (în procedura simplificată a falimentului) sunt nefondate, au un vădit caracter declarativ și urmează să fie respinse, la dosar lipsind cu desăvîrșire probe care să confirme circumstanțele de fapt la care s-a făcut referire în cererile de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 98 alin. (2) CPC, în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că reclamanții sunt scutiți de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă au pierdut procesul.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se resping cererile de chemare în judecată depuse de Serviciul Fiscal de Stat și SRL ”Azaleos” (în procedura falimentului simplificat) către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU